

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Narcissæ placandis manibus

Μετάφρ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Κρίνοι περίλυποι, ὦ ἀδελφοί, ἀπὸ ὁμορφιάς ἐγὼ λυώνω,
 γιατί πολὺ τὴν ἴδια σας ἐπόθησα τὴ γύμνια,
 καὶ πρὸς ἐσᾶς, ὦ Νύμφες, Νύμφες, Νύμφες τῶν πηγῶν,
 τὰ μάτια δάκρυα μου ἔρχομαι μὲς τὴ σιωπὴ νὰ δώσω,
 γιατί οἱ ὕμνοι τοῦ ἡλίου σβύνουνε.

Ἔφθασε, νά, ἡ ἐσπέρα.

Νιώθω τὰ χόρτα τὰ χρυσᾶ ναύξανουν στὸ ἅγιο θάμπος
 καὶ τὸν καθρέφτη τῆς ὑψώνει ἡ ἐπίβουλη σελήνη,
 ἄν, ἀπ' τὴ νύχτα ποὺ ἔφθασε, ἡ γυμνὴ πηγὴ ἔχει σβύσει.
 Ἔτσι, ριχτὸς μέσα σαυτὰ τάρμονικὰ καλάμια
 ἀπ' τὴν περίλυπη ὁμορφιά μου, ὦ σάπφειρε, ἀργολυώνω,
 παλιέ, πανάρχαιε σάπφειρε καὶ μαγικὴ ἐσὺ κρήνη,
 ὅπου τὸ γέλιο ἐξέχασα τοῦ πρωτινοῦ καιροῦ μου.
 Πόσο θρηνῶ τὴ διάφανη καὶ τὴ μοιραία σου λάψη,
 ὦ κρήνη πένθιμη, γιὰ τὰ δάκρυά μου ἐτοιμασμένη,
 ὅπου τὰ μάτια μου ἄντλησαν σ' ἓνα γαλάζιο ὀλέθριο
 τὴν ὄψη μου ἀπὸ λούλουδα νωπὰ στεφανωμένη!
 Γλυκειά εἶναι ἡ εἰκόνα ἀλλοίμονο! κ' εἶναι τὰ δάκρυα
 αἰώνια!

Μὲς στὰ γλαυκὰ αὐτὰ δάση καὶ τὰδελφικὰ τὰ κρῖνα
 κυματιστὰ ἀναδεύεται ἓνα φῶς ἀκόμη, μόνος
 ἀμέθυστος ποὺ ἀρκεῖ γιὰ νὰ μαντεύσεις τὸ μνηστῆρα
 στὸ κάτοπτρό σου ποὺ τὸ φῶς του τ' ἄθυμο μὲ σέρνει,
 χλωμὸς ἀμέθυστος, ὦ ἐσὺ καθρέφτη ἀκρίτου ὀνείρου!
 Νά, στὸ νερὸ ἡ λουσομένη ἀπ' τὸ φεγγάρι καὶ τὴ δρόσο
 σάρκα μου ποὺ ἡ χλευαστικὴ κῦπουλη κρήνη ὑψώνει
 νὰ τάσημένα μπράτσα μου μὲ τίς λαμπρὲς κινήσεις.
 Τὰ ὀκνά μου χέρια ἀπαύδησαν στὸ λατρευτὸ χρυσάφι
 αὐτὸν τὸ δέσμιο νὰ καλοῦν ποὺ ἔχουν ζωστὸ τὰ φύλλα,
 καὶ στὴν ἠχῶ τὰ ὀνόματα τῶν σκοτεινῶν θεῶν ρίχνω!

Χαίρε, ἀνταύγεια στὰ κλειστά, ἡρεμαῖα νερὰ χαμένη! Νάρκισσε, ἡ ὥρα αὐτὴ ἢ ὕστατη ἔνα ἀπαλὸ εἶναι μῦρο γιὰ τὴ γλυκεῖα καρδιά. Σαὐτὸ τὸ ἄδειο τὸ μνημα ἐπάνω γιὰ τὸ νεκρὸ ξεφύλλισε τὸ ἐπιθανάτιο ρόδο.

Τὸ ρόδο ἄς εἶσαι, πού μαδᾶ, χεῖλι μου, τὸ φιλί του γιὰ νὰ κοιμᾶται τὸ εἶδωλο γαλήνιο σιῶνειρό του, γιὰτὶ μονάχη, ἀπόμακρη, μιᾶ ἡρεμαῖα ἢ νύχτα στᾶνθη τὰ τόσο ἀνάλαφρα κῖσκιους χλωμοὺς γεμᾶτα· μὰ μὲς στὰ σμύρτα τὰ μακριὰ ἢ σελήνη διασκεδάζει.

Λατρεύω σε, ὦ ἀμφίβολη, κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ σμύρτα!

Σάρκα ἀνθισμένη θλιβερά γιὰ τὴ μονάξια μόνο, πού καθρεφτίζεται ἐκθαμβη μὲς στὸ ὑπνωμένο δάσος, ὦ ἀβρὴ μιᾶς πριγκήπισσας κένος ἐφήβου σάρκα.

Ἡ ἀπατηλὴ ὥρα εἶναι γλυκεῖα γιὰ τῶνειρο στὰ βρύα, κὴ σκοτεινὴ ἡδονὴ γεμίζει αὐτὸ τὸ σύσκιο δάσος.

Νάρκισσε, χαίρε ἢ πέθανε! Ἐφθασε ἢ ἀμφιλύκη!

Ὁ αὐλὸς ἐπάνω στὸ γλαυκὸ τὸ ἐνταφιασμένο ψάλλει τῶν ἡχηρῶν τῶν κοπαδιῶν, πού φεύγουν, τὴν πικρία. Στὰ χεῖλη αὐτὰ τὰ ρουμπινιά, στὸ ἀσάλευτο νερό, ὦ ὁμοια

μὲ τὴν ἐσπέρα, εὐλαβικὴ ὁμορφιά, βουβὴ ὁμορφιά μου, κράτει τὸ νύχτιο αὐτὸ κι ἀβρὰ μοιραῖο φίλημά μου, χᾶδι πού αὐτὸ τὸ κρύσταλλο ἢ ἐλπίδα του ἀλλοιώνει.

Πάρτο μαζύ σου, μὲς τὴ σκιά, ὦ ἐξόριστή μου σάρκα, καὶ στάλαξε γιὰ τὸ φεγγάρι, αὐλὲ ἀπομακρυσμένε, στάλαξε δάκρυα μακρινὰ μὲς σάργυρες ὑδρίες!

ΕΛΕΝΗ, Η ΛΥΠΗΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Γλαυκὸ! εἶμσι ἐγώ. Πέρα ἀπὸ τᾶντρα φθάνω τοῦ θανάτου
νάκούσω ἐγώ, μὲ ἀναβαθμοὺς νὰ σπᾶ, ἡχηροὺς, τὸ κῦμα,
καὶ ξαναβλέπω, τίς αὐγές, μὲς ἀπ' τὴ σκιά οἱ γαλέρες
νὰ ζωντανεύουνε μὲ τῶν χρυσῶν κουπιῶν τὴν κόψη.

Τὰ ἐρημικά τὰ χέρια μου καλοῦνε τοὺς μονάρχες,
ποὺ τάλατένια γένια τους τὰ δάκτυλά μου ἐτέρπαν.
Ἐκλαιγα. Αὐτοὶ τραγοῦδαγαν τοὺς σκοτεινοὺς των θρι-
άμβους
καὶ τὰ λιμάνια ποὺ ἄφισαν τῶν πλοίων τους οἱ πρύμνες.

Ἀκούω τὴν πτήση τῶν κουπιῶν, οἱ βουερές τοῦ πόντου
κογχύλες κοί πολεμικὲς σάλπιγγες, νὰ ρυθμίζουν.
Τὴ βοή δεσμεύει τὸ λαμπρὸ τῶν ἐρετῶν τραγοῦδι.

Καὶ οἱ Θεοὶ ἰ στήν ἡρωϊκὴ πρῶρα τοῦ πλοίου ἐξημμένοι,
μὲ τὸ ἀρχαῖο, ποὺ προσβάλλει ὁ ἀφρός, χαμόγελό τους,
σὲ μένα ἀπλώνουν τὰ γλυπτὰ κένδοτικά τους χέρια.

ΛΟΥΟΜΕΝΗ

Μιὰ ὀπώρα σάρκας λούζεται σὲ νεαρὴ μιὰ στέρνα
(γαλάζιο μὲς στοὺς ριγηλοὺς κήπους)· ἀπ' τὸ νερό,
ὅμως,
ἔξω, ἀποσπώντας τὸν κροσσὸ ὅπου ἓνα φαντάζει κράνος,
λάμπει ἢ χρυσῆ τῆς κεφαλῆ μένταφια ἀταραξία.

Ἀνθεῖ ἢ ὀμορφιά τῆς μὲ τὸ ρόδο καὶ τὰγκάθι! Ἐβγῆκε
τώρα ἀπ' τὴ στέρνα ὅπου ὄλα τῆς μουςκεύουν τὰ στο-
λίδια,
κρίνοι κένώτια ποὺ ἢ σκληρὴ ἀνθοδέσμη τους μαστίζει
ταῦτι δοτὸ στοῦ κύματος τοῦ ἄβροῦ τὰ γυμνὰ λόγια.

Μὲς στὸ μηδὲν τὸ διαφανὲς λουσμμένο τὸ ἓνα μπράτσο,
ἀπροσδιόριστο, τὴ σκιά ἑνὸς ἄνθους γιὰ νὰ δρέψει,
ἀπ' τὴν κενὴ ἡδονὴ ξεφτᾶ, κοιμᾶται ἢ κυματίζει,

ἄν τᾶλλο, κάτω ἀπ' τὸν ὠραῖο οὐρανὸ, λαμπρὸ, καμ-
πύλο
στὴν πλούσια κόμη ἀνάμεσα, ποὺ ὑγραίνει, αἰχμαλωτίζει
στάπλο χρυσάφι τῆς μιὰ πτήση ἐντόμου μεθυσμένη.